

ESTRENA CINEMATogrÀFICA

L'Alzheimer surt de l'armari

El documental sobre la malaltia de Maragall, realitzat amb el suport del Govern, es va estrenar ahir a la capital

TONY LARA

►► Pasqual Maragall fa una fotografia a l'acte de presentació del documental ahir, com sol fer per tenir els records en imatge d'allò que viu.

PEPA GALLEGO
ANDORRA LA VELLA

Bicicleta, cullera, poma. De vegades, la rapidesa o la lentitud s'aprecien de diferent manera segons des d'on es miri. Aquesta és una de les sensacions del documental que la Fundació Pasqual Maragall va estrenar ahir al Principat. Per una banda, els científics que investiguen l'Alzheimer treballen intesament i fan avenços quant a la investigació d'aquesta malaltia que avui en dia no té fre, no té cura. Avenços que per a la gent que ho pateix, com l'exalcalde de Barcelona i expresident de Catalunya, triguen massa temps, perquè els malalts són els que tenen més pressa en què es trobi una solució, són els seus records els que van esborrant-se. Diferents maneres de veure les coses, com també de viure la malaltia.

Bicicleta, cullera, poma. Mentre Maragall té la impressió de tenir una limitació de la seva lliber-

tat per l'atenció que rep dels seus pròxims, la seva dona, Diana Garrigosa, veu també retallada la seva llibertat per la convivència amb la malaltia. Punts de vista diferents perquè un està dins i els altres ho veiem des de fora. Garrigosa n'és protagonista. Ella no interpreta, com va dir ahir en la presentació del documental. «**Durant la vida política del meu marit m'he quedat fora del focus, ara estic en primer plànol, no sóc bona actriu sinó que dic el que penso**». Tant Garrigosa com el director de la pel·lícula, Carles Bosch, van destacar que el documental vol evitar ser dramàtic sinó d'oferir una visió d'esperança. «**Intentem que sigui agradable de veure tot i que presentem un problema que sí que es dramàtic**», va explicar Garrigosa. Segons el mateix director, el personatge del protagonista és el que ha facilitat treure tot dramatisme d'un documental que tracta una malaltia que no té cura.

IMPRESSIONS

Tant Maragall com el seu entorn senten limitada la seva llibertat a causa de la malaltia

LA PEL·LÍCULA

El documental no intenta ser dramàtic sinó oferir una visió d'esperança sobre l'Alzheimer

Bicicleta, cullera, poma. Després de veure el documental, efectivament, l'esperança hi és. La part positiva és que s'està treballant i molt per fer front a aquesta malaltia és present. Però el nus a l'estómac també. Sense fer cap drama de l'Alzheimer, i sobretot perquè el protagonista tampoc es-

tà en una fase avançada, la percepció del mateix Maragall quan diu «**noto com la proteïna avança**», o els testimonis dels tres fills que veuen com en certs moments el pare s'allunya d'ells tenint-lo al costat, són situacions que fan brollar la sensibilitat de l'espectador.

La investigació científica és molt present en la projecció cinematogràfica. Des de diferents parts del món, els EUA, l'Índia, Holanda, i en el cas de Maragall, Catalunya, aquesta malaltia és tractada amb mètodes molt similars i ja comencen a veure la llum assajos clínics, en els quals el mateix protagonista participa. És en aquest aspecte on es fa ressò de la fundació que Maragall ha creat per frenar la velocitat en la que ell veu que avança l'Alzheimer. Ell té pressa.

El documental estarà a la cartellera segons l'afluència de públic. Un fet que en algunes ciutats catalanes ha ocasionat xifres de rècord. Bicicleta, cullera, poma. ≡

L'APUNT

Necessitem algú que ens faci somiar

IAGO

Andreu

Ho aviso d'entrada: quan de **Pasqual Maragall** es tracta jo sóc qualsevol cosa menys imparcial. I no tinc intenció de canviar. Com més passa el temps, més em reafirmo. Mirin, quan jo vaig néixer, **Maragall** ja era l'alcalde, el meu alcalde. De la meua infància a Barcelona, un dels records més antics que tinc –probablement el meu primer record col·lectiu, és a dir, polític– és la proclamació de la meua ciutat com a seu dels Jocs Olímpics de 1992. En un país massa sovint acostumat a estar en un racó d'Europa, una mica al marge dels esdeveniments felïços de la història, allò va ser un revulsiu impressionant. Però jo no ho recordo com a tal: jo ja sóc d'una generació que es va sentir, des del primer moment, protagonista del seu temps, que va créixer en la confiança que tot era possible si entre tots reuníem el talent i la perseverança necessaris. I això li ho devem a l'alcalde **Maragall**. Comprendran, doncs, que els seus records són també –en part– els meus i que, per tant, se'm fa inevitable sentir com a pròpia la seva lluita.

¿S'han preguntat mai per què la gent es separa cada cop més de la política? Doncs perquè no tenim a ningú

Maragall ha sabut donar una dimensió col·lectiva a la seva lluita individual i cal que tothom el secundï

que ens faci somiar. I ara, tot i estar retirat del que habitualment s'anomena política, **Maragall** és més polític que mai: No només perquè és capaç de seguir-nos il·lusionant, de fer-nos somiar altra vegada, sinó perquè ha sabut donar a una lluita individual una dimensió col·lectiva. Heus ací l'ideal de la política, massa sovint oblidat per aquells que només saben treure profit individual dels afers col·lectius.

En certa manera, el documental *Bicicleta, cullera, poma* és la culminació d'aquesta dimensió pública. **Maragall** ha sabut portar la seva vocació de servei públic fins a les darreres conseqüències –amb el desgast que això pot tenir per als que l'envolten. I ara bella cosa fóra que el secundéssim tots, amb talent i perseverança... i diners, aquells que en tinguin. L'empresa és titànica, però la causa és noble. ≡